

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 21. októbra 2015*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Smernica 2010/13/EÚ — Pojmy ‚program‘ a ‚audiovizuálna mediálna služba‘ — Určenie hlavného účelu poskytovania audiovizuálnej mediálnej služby — Porovnateľnosť služby s televíznym vysielaním — Zahrnutie krátkych videí do časti internetovej stránky novín“

Vo veci C-347/14,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Verwaltungsgerichtshof (Rakúsko) z 26. júna 2014 a doručený Súdnemu dvoru 18. júla 2014, ktorý súvisí s konaním:

New Media Online GmbH

proti

Bundeskommunikationssenat,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predsedníčka prvej komory R. Silva de Lapuerta, vykonávajúca funkciu predsedníčky druhej komory, predseda Súdneho dvora K. Lenaerts (spravodajca), sudcovia J. L. da Cruz Vilaça, A. Arabadžiev a J.-C. Bonichot,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: M.-A. Gaudissart, vedúci sekcie,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 22. apríla 2015,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- New Media Online GmbH, v zastúpení: M. Hetzenauer, Rechtsanwältin,
- švédská vláda, v zastúpení: A. Falk a N. Otte Widgren, splnomocnené zástupkyne,
- Európska komisia, v zastúpení: G. Braun a A. Marcoulli, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 1. júla 2015,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: nemčina.

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 1 ods. 1 písm. a) bodu i) a článku 1 ods. 1 písm. b) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách) (Ú. v. EÚ L 95, s. 1).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi New Media Online GmbH, so sídlom v Innsbrucku (Rakúsko), a Bundeskommunikationssenat, ktorého predmetom je rozhodnutie Kommunikationsbehörde Austria (Rakúsky telekomunikačný orgán) kvalifikovať časť služieb ponúkaných sťažovateľkou vo veci samej ako „audiovizuálnu mediálnu službu na požiadanie“, ktorá preto podlieha oznamovacej povinnosti upravenej relevantnou právnou úpravou.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Podľa odôvodnení 10, 11, 21, 22, 24 a 28 smernice 2010/13:
 - „(10) Tradičné audiovizuálne mediálne služby, ako napríklad televízia, a nastupujúce audiovizuálne mediálne služby na požiadanie ponúkajú významné pracovné príležitosti v Únii, najmä v malých a stredných podnikoch, a podporujú hospodársky rast a investície. So zreteľom na dôležitosť rovnakých podmienok a skutočný európsky trh pre audiovizuálne mediálne služby by sa mali dodržiavať základné zásady vnútorného trhu, ako je napríklad zásada slobodnej hospodárskej súťaže a zásada rovnakého zaobchádzania, s cieľom zabezpečiť transparentnosť a predvídateľnosť trhov s audiovizuálnymi mediálnymi službami a nízke prekážky pre vstup.
 - (11) Je potrebné zlepšiť právnu istotu s cieľom vyhnúť sa narušovaniu hospodárskej súťaže, pomôcť dobudovať vnútorný trh a uľahčiť vytvorenie jednotného informačného priestoru, aby sa uplatnil aspoň základný stupeň koordinovaných pravidiel na všetky audiovizuálne mediálne služby, tak na televízne vysielanie (napr. lineárne audiovizuálne mediálne služby), ako aj na audiovizuálne mediálne služby na požiadanie (napr. nelineárne audiovizuálne mediálne služby).
- ...
- (21) Na účely tejto smernice by definícia audiovizuálnych mediálnych služieb mala zahŕňať iba audiovizuálne mediálne služby, či už televízne vysielanie, alebo audiovizuálne mediálne služby na požiadanie, ktoré sú masmediálne, t. j. určené na prijímanie, a ktoré by mohli ovplyvňovať významnú časť širokej verejnosti. Jej rozsah by sa mal obmedziť na služby, ako ich definuje Zmluva o fungovaní Európskej únie, a preto by sa mal vzťahovať na všetky formy hospodárskych činností vrátane výkonov verejnej služby, ale nemal by sa vzťahovať na činnosti, ktoré sú pôvodne neehospodárske a ktoré nekonkurujú televíznemu vysielaniu, ako napr. súkromné internetové stránky a služby pozostávajúce z poskytovania a šírenia audiovizuálneho obsahu vyrobeného užívateľmi na účely spoločného používania a výmeny v rámci záujmových spoločenstiev.
- (22) Na účely tejto smernice by definícia audiovizuálnych mediálnych služieb mala zahŕňať masovokomunikačné prostriedky v ich funkcii informovať, zabávať a vzdelávať širokú verejnosť a mala by zahŕňať audiovizuálny komerčný oznam, ale nemala by zahŕňať žiadnu formu súkromnej korešpondencie, napríklad e-maily odosielané obmedzenému počtu adresátov. Táto definícia by sa nemala vzťahovať ani na všetky služby, ktorých hlavný účel nie je poskytovanie programov, čiže také, kde audiovizuálny obsah je len vedľajším doplnkom služby a nie jej

hlavným účelom. Príkladmi sú internetové stránky, ktoré obsahujú audiovizuálne prvky slúžiace len na doplnenie; sú to napríklad animované grafické prvky, krátke reklamné spoty alebo informácie týkajúce sa nejakého produktu či neaudiovizuálnej služby. Z týchto dôvodov by mali byť z rozsahu tejto smernice vylúčené hazardné hry s vkladmi predstavujúcimi peňažnú sumu vrátane lotérií, stávk a iných foriem stávkových služieb, ako aj hry online a vyhľadávacie systémy, nie však vysielania venované stávkovým alebo hazardným hrám.

...

(24) Pre audiovizuálne mediálne služby na požiadanie je charakteristické, že sa „podobajú televízií“, t. j., že sa uchádzajú o tých istých divákov ako televízne vysielanie a povaha a spôsob prístupu k týmto službám vedú užívateľa odôvodnene k očakávaniu regulačnej ochrany v rámci rozsahu pôsobnosti tejto smernice. V tomto zmysle by sa pojem „program“ mal vykladať dynamicky a mal by zohľadňovať vývoj v oblasti televízneho vysielania, aby sa predišlo rozdielom v súvislosti s voľným pohybom a hospodárskou súťažou.

...

(28) Rozsah pôsobnosti tejto smernice by sa nemal vzťahovať na elektronické verzie novín a časopisov.“

4 Článok 1 smernice 2010/13 s názvom „Definície“ vo svojom odseku 1 uvádza:

„Na účely tejto smernice sa uplatnia tieto definície:

a) „audiovizuálna mediálna služba“ je:

i) služba, ako ju vymedzujú články 56 a 57 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, za ktorú je redakčne zodpovedný poskytovateľ mediálnej služby a ktorej hlavným účelom je poskytovanie programov s cieľom informovať, zabávať alebo vzdelávať širokú verejnosť elektronickými komunikačnými sieťami v zmysle článku 2 písm. a) smernice 2002/21/ES. Takéto audiovizuálne mediálne služby sú televízne vysielanie, ako ho vymedzuje písmeno e) tohto odseku, alebo audiovizuálna mediálna služba na požiadanie v zmysle písmena g) tohto odseku;

ii) audiovizuálny komerčný oznam;

b) „program“ je súbor pohybujúcich sa obrazov so zvukom alebo bez zvuku predstavujúci samostatnú položku v rámci programovej skladby alebo katalógu, ktorý zostavil poskytovateľ mediálnej služby a ktorého forma a obsah sú porovnateľné s formou a obsahom televízneho vysielania. Príklady programov zahŕňajú kinematografické dlhometrážne filmy, športové podujatia, situačné komédie, dokumentárne filmy, detské programy a pôvodné televízne hry;

...

g) „audiovizuálna mediálna služba na požiadanie“ (t. j. nelineárna audiovizuálna mediálna služba) je audiovizuálna mediálna služba poskytovaná poskytovateľom mediálnej služby na sledovanie programov v momente, ktorý si užívateľ zvolil, a na jeho osobitnú žiadosť na základe katalógu programov zostaveného poskytovateľom mediálnej služby;

...“.

Rakúske právo

- 5 Ustanovenie § 2 Audiovisuelle Mediendienste-Gesetz (BGBl. I, 84/2001) (zákon o audiovizuálnych mediálnych službách), v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej (ďalej len „AMD-G“) s názvom „Definície“ stanovuje:

„Na účely tohto zákona je:

...

3. ‚audiovizuálna mediálna služba‘: služba, ako ju vymedzujú články 56 a 57 ZFEÚ, za ktorú je redakčne zodpovedný poskytovateľ mediálnej služby, ktorej hlavným účelom je poskytovanie programov s cieľom informovať, zabávať alebo vzdelávať širokú verejnosť prostredníctvom elektronických komunikačných sietí [§ 3 bod 11 Telekommunikationsgesetz (telekomunikačný zákon) z roku 2003]. To zahŕňa televízne vysielanie a audiovizuálne mediálne služby na požiadanie;
4. ‚audiovizuálna mediálna služba na požiadanie‘: audiovizuálna mediálna služba poskytovaná poskytovateľom mediálnej služby na sledovanie programov v momente, ktorý si užívateľ zvolil, a na jeho osobitnú žiadosť na základe katalógu programov zostaveného poskytovateľom mediálnej služby (služba na požiadanie);

...“.

- 6 Ustanovenie § 9 AMD G s názvom „Služby podliehajúce oznámeniu“ vo svojom odseku 1 upravuje:

„Vysielatelia nepodliehajúci licenčnej povinnosti podľa § 3 ods. 1, ako aj poskytovatelia mediálnych služieb na požiadanie, musia oznámiť svoju činnosť regulačnému orgánu najneskôr do dvoch týždňov pred jej začatím.“

Konanie vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 7 Sťažovateľka vo veci samej prevádzkuje na internetovej adrese <http://www.tt.com> online denník „Tiroler Tageszeitung Online“. Na tejto internetovej stránke, ktorá obsahuje najmä písané novinové články, sa v čase skutkových okolností konania vo veci samej nachádzal samostatný link na poddoménu <http://www.tt.com> s názvom „Video“ (ďalej len „poddoména videá“), ktorý viedol na stránku, na ktorej bolo pomocou vyhľadávacieho katalógu dostupných viac ako 300 videí.
- 8 Videá, ktoré boli takto na stránke uverejnené, predstavovali redakčne upravené správy rôznej dĺžky, od 30 sekúnd po niekoľko minút, ktoré sa týkali rôznych tém, ako sú napríklad miestne podujatia a udalosti, rozhovory s okoloidúcimi k aktuálnym témam, športové správy, filmové ukážky, návody na modelovanie pre deti alebo redakciu vybrané videá čitateľov. Málo z videí ponúkaných v poddoméne videá súviselo s článkami nachádzajúcimi sa na internetovej stránke denníka Tiroler Tageszeitung.
- 9 Rozhodnutím z 9. októbra 2012 Kommunikationsbehörde Austria rozhodol, že pokiaľ ide o poddoménu videá, sťažovateľka vo veci samej poskytuje audiovizuálnu mediálnu službu na požiadanie v zmysle ustanovení § 2 bodu 3 v spojení s § 2 bodom 4 AMD-G, ktorá podlieha oznamovacej povinnosti na základe § 9 ods. 1 AMD-G. Poddoména videá má televízny charakter a spĺňa samostatnú funkciu vo vzťahu k zvyšku internetovej stránky denníka Tiroler Tageszeitung. Spĺňa kritérium pozostávajúce z toho, že jej hlavným účelom je poskytovanie programov s cieľom informovať, zabávať alebo vzdelávať verejnosť. Podľa Kommunikationsbehörde Austria preto poddoména videá patrí do rozsahu pôsobnosti AMD-G a jeho zákonných požiadaviek.

- 10 Sťažovateľka vo veci samej podala proti tomuto posúdeniu žalobu na Bundeskommunikationssenat. Tento žalobu zamietol rozhodnutím z 13. decembra 2012 z dôvodov uvedených Kommunikationsbehörde Austria.
- 11 Sťažovateľka vo veci samej sa následne obrátila na Verwaltungsgerichtshof. Pred týmto súdom tvrdila, že audiovizuálne obsahy dostupné na poddoméne videá sú len doplnením jej hlavnej internetovej stránky a nemajú formu audiovizuálnej mediálnej služby. Okrem toho tvrdí, že krátke videá poskytované v rámci poddomény videá nie sú porovnateľné, pokiaľ ide o ich formu a obsah, s ponukou televízneho vysielania.
- 12 Vnútroštátny súd sa v prvom rade pýta, či ponúkané videá možno kvalifikovať ako „program“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. b) smernice 2010/13 a konkrétnejšie, či videotéka dotknutá vo veci samej spĺňa požiadavku obsiahnutú v uvedenom ustanovení, teda že jej forma a jej obsah musia byť porovnateľné s formou a obsahom televízneho vysielania. Domnieva sa, že z porovnateľnosti skúmanej služby s televíznym vysielaním možno vychádzať len vtedy, ak je táto služba ponúkaná v televíznom vysielaní. Jeho pochybnosti však vychádzajú zo skutočnosti, že služba dotknutá v konaní vo veci samej pozostáva z ponuky krátkych videí, ktoré zodpovedajú krátkym sekvenciám spravodajstva a ktoré sa v tejto forme nenachádzajú v „klasickej“ televízii.
- 13 V druhom rade sa vnútroštátny súd pýta, či „hlavným účelom“ služby dotknutej v konaní vo veci samej je poskytovanie programov s cieľom informovať, zabávať alebo vzdelávať verejnosť. Podľa jeho názoru zo smernice 2010/13 jednoznačne nevyplýva, či sa pri klasifikácii služby ako audiovizuálnej mediálnej služby, pokiaľ ide o „hlavný účel“, má prihliadať na celkovú škálu služieb poskytovateľa alebo je prípustné preskúmanie každej služby oddelene. Zastáva však názor, že cieľ tejto smernice hovorí v prospech druhého prístupu, keďže v opačnom prípade by tak mohol poskytovateľ rozšírením škály svojich služieb vylúčiť tieto služby z rozsahu pôsobnosti uvedenej smernice.
- 14 Za týchto podmienok Verwaltungsgerichtshof rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:
- „1. Má sa článok 1 ods. 1 písm. b) smernice 2010/13 vykladať tak, že možno vychádzať z požadovanej porovnateľnosti formy a obsahu skúmanej služby s televíznym vysielaním, ak sú takéto služby ponúkané aj v televíznych vysielaniach, ktoré možno považovať za masmédiá určené na prijímanie významnou časťou širokej verejnosti a spôsobilé ju výrazne ovplyvňovať?
2. Má sa článok 1 ods. 1 písm. a) bod i) smernice 2010/13 vykladať tak, že v súvislosti s preskúmaním hlavného účelu ponúkanej služby možno pri elektronickej verzii novín vychádzať z tej čiastkovej oblasti, v ktorej sú väčšinou ponúkané zozbierané krátke videá, ktoré v iných častiach internetovej stránky tohto elektronického média slúžia len na doplnenie článkov elektronickej dennej tlače?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

- 15 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má pojem „program“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. b) smernice 2010/13 vykladať v tom zmysle, že zahrnuje sprístupnenie, pod poddoménou internetovej stránky denníka, krátkych videí, ktoré zobrazujú krátke sekvencie lokálneho spravodajstva, športu alebo zábavy.

- 16 Najprv treba uviesť, že podľa údajov poskytnutých vnútroštátnym súdom videá dotknuté vo veci samej zodpovedajú spravodajstvu rôznych dĺžok a týkajú sa rôznych tém. Tieto videá sa týkajú reportáží o miestnych udalostiach, predovšetkým v oblasti politiky, kultúry, športu a ekonomiky.
- 17 V tomto kontexte vyjadruje vnútroštátny súd pochybnosti, pokiaľ ide o otázku, či sprístupnenie krátkych videí, ktoré zobrazujú krátke sekvencie lokálneho spravodajstva, športu alebo zábavy, je porovnateľné s „televíznym vysielaním“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. b) smernice 2010/13, keďže taká kompilácia krátkych videí doteraz nebola ako taká ponúknutá tradičným televíznym vysielaním.
- 18 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa definície uvedenej v článku 1 ods. 1 písm. b) smernice 2010/13 pojem „program“ je „súbor pohybujúcich sa obrazov... predstavujúci samostatnú položku v rámci programovej skladby alebo katalógu, ktorý zostavil poskytovateľ mediálnej služby a ktorého forma a obsah sú porovnateľné s formou a obsahom televízneho vysielania“.
- 19 Uvedené ustanovenie tak vyžaduje porovnateľnosť videosekvencií, akými sú tie v konaní vo veci samej, s formou a obsahom televízneho vysielania, a nie porovnateľnosť kompletnej kompilácie krátkych videí s programovou skladbou alebo katalógom, ktorý zostavil prevádzkovateľ televízneho vysielania.
- 20 Navyše okolnosť, že videá dotknuté v konaní vo veci samej sú krátke, nemôže vylúčiť ich kvalifikáciu ako „program“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. b) smernice 2010/13. Toto ustanovenie totiž neobsahuje požiadavku týkajúcu sa dĺžky dotknutého súboru obrazov. Okrem toho, ako zdôraznila Európska komisia, ponuka televízneho vysielania obsahuje, popri dlhých a stredne dlhých programoch, krátke programy.
- 21 Pokiaľ ide o možnosť internetového užívateľa mať prístup k videu, ktoré ho zaujíma v momente, ktorý si zvolil, a na jeho osobitnú žiadosť na základe katalógu programov zostaveného prevádzkovateľom online denníka, ktorý umožňuje vyhľadávanie podľa kategórie, ako aj vyhľadávanie najsledovanejších alebo najaktuálnejších videí, nič to nemení na skutočnosti, že ako program televízneho vysielania sa videá dotknuté v konaní vo veci samej uchádzajú o širokú verejnosť a môžu mať na ňu výrazný vplyv v zmysle odôvodnenia 21 smernice 2010/13. Napokon takáto možnosť zodpovedá možnosti výslovne upravenej v definícii audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie obsiahnutej v článku 1 ods. 1 písm. g) smernice 2010/13. Spôsob výberu videí dotknutých v konaní vo veci samej sa preto neodlišuje od spôsobu ponúkaného v rámci audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie, ktoré patria do rozsahu pôsobnosti tejto smernice.
- 22 Okrem toho, ako vyplýva z odôvodnení 11, 21 a 24 smernice 2010/13, cieľ tejto smernice pozostáva z uplatnenia rovnakých pravidiel na aktérov uchádzajúcich sa o tých istých divákov v obzvlášť konkurenčnom mediálnom svete a zo zabránenia tomu, aby audiovizuálne mediálne služby na požiadanie, ako je videotéka v konaní vo veci samej, mohli nekalo konkurovať tradičnej televízii.
- 23 V tejto súvislosti vyplýva z údajov poskytnutých vnútroštátnym súdom, že časť videí dostupných v poddoméme videá je vyrobená regionálnym vysielateľom, Tirol TV, a je tiež dostupná na jeho internetovej stránke. Uvedené videá tak konkurujú informačným službám ponúkaným regionálnymi vysielateľmi. Také zistenie platí tiež pre krátke videá, ktoré sa netýkajú lokálneho spravodajstva, ale kultúrnych alebo športových udalostí alebo rekreačných správ, a ktoré konkurujú hudobným kanálom, športovým kanálom a zábavným vysielaniam.
- 24 S prihliadnutím na predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že pojem „program“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. b) smernice 2010/13 sa má vykladať v tom zmysle, že zahrnuje sprístupnenie krátkych videí, ktoré zobrazujú krátke sekvencie lokálneho spravodajstva, športu alebo zábavy, na poddoméne internetovej stránky novín.

O druhej otázke

- 25 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, na základe akých kritérií treba posúdiť hlavný účel, v zmysle článku 1 ods. 1 písm. a) bodu i) smernice 2010/13, služby sprístupnenia videí ponúkaných v rámci elektronickej verzie novín.
- 26 V tejto súvislosti zo smernice 2010/13 vyplýva, že elektronickú verziu novín, napriek audiovizuálnym prvkom, ktoré obsahuje, nemožno považovať za audiovizuálnu službu, ak jej audiovizuálne prvky sú vedľajším doplnkom a slúžia na doplnenie ponuky písaných novinových článkov.
- 27 Odôvodnenie 22 smernice 2010/13 tak upravuje zásadu, podľa ktorej „služby, ktorých audiovizuálny obsah je len vedľajším doplnkom služby a nie jej hlavným účelom“, nezodpovedajú definícii „audiovizuálnej mediálnej služby“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. a) bodu i) tejto smernice. Jej odôvodnenie 28 spresňuje, že „rozsah pôsobnosti tejto smernice by sa nemal vzťahovať na elektronicke verzie novín a časopisov“. Rakúske orgány sa tak rozhodli nekvalifikovať internetovú stránku sťažovateľky vo veci samej, posudzovanú ako celok, ako audiovizuálnu mediálnu službu.
- 28 Odôvodnenie 28 smernice 2010/13 však nemožno chápať v tom zmysle, že audiovizuálna služba musí byť systematicky vylúčená z rozsahu pôsobnosti tejto smernice z jediného dôvodu, že prevádzkovateľom internetovej stránky, do ktorého táto služba patrí, je vydavateľská spoločnosť online denníka. Časť obsahujúca videá, ktorá v rámci jednej internetovej stránky spĺňa podmienky byť kvalifikovaná ako audiovizuálna mediálna služba na požiadanie, nestratí túto vlastnosť len z dôvodu, že je dostupná z internetovej stránky novín, alebo že je poskytovaná v rámci týchto novín.
- 29 Prístup, ktorý by všeobecným spôsobom vylučoval z rozsahu pôsobnosti uvedenej smernice služby prevádzkované vydavateľmi online denníkov z dôvodu ich multimedialnej povahy bez vykonania posúdenia „hlavného účelu“ dotknutej služby jednotlivo podľa prípadu, by totiž dostatočným spôsobom nezohľadňoval rôznorodosť možných situácií a spájal by sa s rizikom, že prevádzkovatelia skutočne poskytujúci audiovizuálne mediálne služby v zmysle článku 1 ods. 1 písm. a) bodu i) tejto smernice by mohli využiť multimedialny informačný portál, aby obišli zákony, ktoré sa na ne v tejto oblasti vzťahujú.
- 30 Okrem toho osobný prístup založený na povahe prevádzkovateľa, ktorý spočíva v zohľadnení všetkých služieb, ktoré tento ponúka na účely vyváženia ich príslušného cieľa, a ktorý vedie k tomu, že tento prevádzkovateľ, pokiaľ ide o všetky služby, ktoré ponúka prostredníctvom svojej internetovej stránky, buď spadá, alebo nespadá do rozsahu pôsobnosti smernice 2010/13, neumožňuje správne pochopiť konkrétne situácie, ako napríklad tie, v ktorých podnik vykonáva činnosti vo viacerých oblastiach, rozširuje svoje pole činností alebo sa zlučuje s iným podnikom.
- 31 V tejto súvislosti treba uviesť, že jeden z hlavných cieľov smernice 2010/13 spočíva, podľa znenia odôvodnenia 10 smernice, v dosiahnutí rovnakých podmienok na trhu pre audiovizuálne mediálne služby. Z toho vyplýva, že kvalifikácia „hlavného účelu“ internetovej stránky nemôže závisieť od toho, či sa dotknutá internetová stránka, posudzovaná ako celok, týka hlavnej činnosti podniku alebo činnosti, ktorá sama osebe slúži len na doplnenie.
- 32 Úroveň ochrany priznaná spotrebiteľom totiž nemôže závisieť od skutočnosti, či ten istý televízny obsah je ponúkaný podnikom, pre ktorý tento obsah predstavuje len malú časť, alebo podnikom, pre ktorý uvedený obsah predstavuje celú jeho ponuku.
- 33 Za týchto podmienok treba uprednostniť materiálny prístup spočívajúci podľa znenia článku 1 ods. 1 písm. a) bodu i) smernice 2010/13 v preskúmaní, či hlavným účelom služby ako takej v konaní vo veci samej a nezávisle od rámca, v ktorom je ponúkaná, je poskytovanie programu s cieľom informovať, zabávať alebo vzdelávať širokú verejnosť.

- 34 Pokiaľ ide o konanie vo veci samej, prináleží vnútroštátnemu súdu preskúmať, či služba ponúkaná v poddoméne videá má autonómny obsah a funkciu vo vzťahu k obsahu a funkcii písaných novinových článkov vydavateľa online denníka. Ak je to tak, patrí táto služba do rozsahu pôsobnosti smernice 2010/13. Ak sa naopak uvedená služba javí ako akcesorická a neoddeliteľná od novinárskej činnosti tohto vydavateľa, predovšetkým z dôvodu súvislostí, ktoré predstavuje audiovizuálna ponuka s textovou ponukou, nepatrí do rozsahu pôsobnosti tejto smernice.
- 35 V rámci tejto analýzy nemôže byť rozhodujúca skutočnosť, či sa ponuka dotknutej audiovizuálnej služby zjavuje v hlavnej časti dotknutej internetovej stránky alebo v jej poddoméne, pretože by sa tak vytvorila možnosť obísť pravidlá smernice 2010/13 vhodnou štruktúrou tejto internetovej stránky.
- 36 V konaní vo veci samej sa javí, ako vyplýva z údajov vnútroštátneho súdu, ako aj zo spisu predloženého Súdnu dvoru, že veľmi malé množstvo článkov súvisí s dotknutými videosekvenciami. Okrem toho podľa údajov nachádzajúcich sa v spise, ktorými disponuje Súdny dvor, veľká časť týchto videí je dostupná a možno ju prehliadať nezávisle od prehliadania článkov v elektronickej verzii denníka. Z týchto skutočností vyplýva, že službu dotknutú v konaní vo veci samej možno považovať za službu majúcu samostatný obsah a funkciu vo vzťahu k obsahu a funkcii novinárskej činnosti sťažovateľky v konaní vo veci samej, a preto je službou, ktorá je odlišná od iných ňou ponúkaných služieb. Takéto posúdenie prináleží vnútroštátnemu súdu.
- 37 S prihliadnutím na predchádzajúce úvahy treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 1 ods. 1 písm. a) bod i) smernice 2010/13 sa má vykladať v tom zmysle, že posúdenie hlavného účelu služby sprístupnenia videí ponúkaných v rámci elektronickej verzie novín sa má zamerať na preskúmanie, či služba ako taká má samostatný obsah a funkciu vo vzťahu k obsahu a funkcii novinárskej činnosti prevádzkovateľa dotknutej internetovej stránky, a nie je iba neoddeliteľným doplnkom k tejto činnosti, predovšetkým z dôvodu vzájomného prepojenia audiovizuálnej ponuky s textovou ponukou. Toto posúdenie prináleží vnútroštátnemu súdu.

O trovách

- 38 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

- 1. Pojem „program“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. b) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch, týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách) sa má vykladať v tom zmysle, že zahrnuje sprístupnenie krátkych videí, ktoré zobrazujú krátke sekvencie lokálneho spravodajstva, športu alebo zábavy, na poddoméne internetovej stránky novín.**
- 2. Článok 1 ods. 1 písm. a) bod i) smernice Rady 2010/13 sa má vykladať v tom zmysle, že posúdenie hlavného účelu služby sprístupnenia videí ponúkaných v rámci elektronickej verzie novín sa má zamerať na preskúmanie, či služba ako taká má samostatný obsah a funkciu vo vzťahu k obsahu a funkcii novinárskej činnosti prevádzkovateľa dotknutej internetovej stránky, a nie je iba neoddeliteľným doplnkom k tejto činnosti, predovšetkým z dôvodu vzájomného prepojenia audiovizuálnej ponuky s textovou ponukou. Toto posúdenie prináleží vnútroštátnemu súdu.**

Podpisy